

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.3161

Dosar nr.10568/2/2010

Ședința publică de la 21 iunie 2012

Președinte: X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de SC .X. SRL .X. împotriva Sentinței nr..X. din 24 mai 2011 a Curții de Apel .X.- Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea cu data de 14 iunie 2012, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la data de 21 iunie 2012 .

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin Sentința nr..X. din 24 mai 2011, Curtea de Apel .X. a respins acțiunea formulată de reclamanta SC .X. SRL cu sediul ales pentru comunicarea actelor de procedură la SCPA .X. .X. în .X., sect. X, str. X nr. X, în contradictoriu cu pârâtele Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală și Direcția Generală de

Administrare a Marilor Contribuabili din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală , ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut, în esență, că prin decizia nr. .X./05.05.2010 emisă de ANAF a fost respinsă contestația formulată de reclamantă în calitate de societate absorbantă a SC .X. SRL ca neîntemeiată pentru suma de .X. lei stabilită suplimentar prin Decizia nr. .X./05.10.2009 referitoare la obligațiile fiscale reprezentând .X. + impozit profit; .X. lei - majorări de întârziere aferente impozitului pe profit; .X. lei - TVA; .X. lei - majorări aferente TVA și .X. lei - accesorii.

Curtea de apel a mai reținut că a fost respinsă ca nemotivată contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr. .X./2009, pentru suma de .X. lei reprezentând: .X. lei impozit pe profit; .X. lei- majorări de întârziere aferente impozitului pe profit; .X. lei - TVA; .X. lei - majorări de întârziere TVA; .X. lei impozit pe venitul obținut în România de persoane nerezidente; .X. lei - contribuții asigurări sociale; .X. lei - majorări de întârziere aferente; .X. lei - contribuții la fondul social de solidaritate pentru persoanele cu handicap;.X. - majorări de întârziere aferente; X lei - contribuții la fondul de șomaj reținută de la asigurați; X lei - majorări de întârziere aferente,

În ceea ce privește suma de .X. lei stabilită suplimentar, a fost dispusă desființarea deciziei de impunere nr. .X./2009 , constatându-se necompetența materială privind soluționarea contestației formulată împotriva amenzii contravenționale, în sumă de .X. lei.

S-a mai arătat în considerentele sentinței atacate că în ceea ce privește debitul contestat la punctul 1 de la pagina 18 din RIF și punctul 1 de la pagina 41 din RIF, pârâta nu a acceptat o deducere cu privire la calculul profitului impozabil și al TVA, sumele reprezentând cheltuieli aferente anului 2006 cu serviciile prestate de SC .X. SRL devenită SC X SRL în baza contractelor X/01.03.2006 și a X/01.03.2006.

Judecătorul fondului a constatat că reclamanta nu putea beneficia nici de drept de deducere a TVA în sumă de X lei aferent acestor facturi, în cauză nefiind îndeplinite cerințele art. 146 din Legea 571/2003, întrucât, cheltuieli aferente contractelor

menționate înregistrate pe anul 2006 au fost în sumă de X lei, reprezentând contravaloarea a trei facturi, ce nu au fost însoțite de documentele anexe din care să rezulte natura și realitatea serviciilor prestate, precum și necesitatea prestării acestora.

De asemenea, Curtea de apel a reținut că reclamanta nu a prezentat nici documentele justificative din care să rezulte realitatea prestării cheltuielilor în sumă de X lei, reprezentând servicii de consiliere și asistență, precum și comisioane conform contractelor nr. X/19.12.2007 și nr. X/19.12.2007 și a facturilor emise în trimestrul I 2008.

Prin urmare, prima instanță a constatat că singurele înscrisuri prezentate de reclamantă, respectiv cele trei facturi, jurnale de vânzări și deconturi de TVA, nu pot face dovada realității și necesității prestării serviciilor pentru care au fost deduse cheltuielile respective, întrucât nu sunt îndeplinite cerințele art. 21 alin. 4 litera m) din Legea 571/2003 coroborat cu dispozițiile punctului 48 din HG nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003.

Conchizând, instanța de fond a constatat că și penalitățile/majorările de întârziere aferente impozitului pe profit și TVA sunt legal datorate, acestea reprezentând o măsură accesorie debitului principal stabilit în sarcina societății reclamante.

Împotriva sentinței civile nr. .X. din data de 24 mai 2011 pronunțată de Curtea de Apel .X., Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, a declarat recurs S.C. .X. S.R.L. solicitând admiterea căii extraordinare de atac și modificarea sentinței atacate în sensul anulării în parte a Deciziei nr. .X./05.05.2010, a deciziei de impunere nr. X/12.08.2009 sub aspectul debitelor constatate prin raportul de inspecție fiscală RIF X/11.08.2009, a deciziei fiscale nr. .X./05.10.2009 referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente acestora și recunoașterea ca nedatorat a debitului fiscal principal în sumă de X lei și accesoriile aferente în sumă de X lei.

Se susține de către recurentă prin motivele de recurs că instanța de fond a reținut în mod greșit că nu s-au prezentat documente justificative din care să rezulte realitatea și necesitatea prestării serviciilor, ori la dosar au fost depuse

contractele nr. X și X din 19.12.2007, patru facturi fiscale și rapoartele de activitate întocmite în dovedirea realității și naturii serviciilor prestate în baza acestor contracte.

Se arată că în conformitate cu dispozițiile punctului 48 din HG 44/2004, pentru aprobarea Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003, privind Codul fiscal, toate cheltuielile reprezentând prestările de servicii facturate de către X SRL îndeplinesc toate cerințele legale pentru a fi deductibile fiscal, fiind dovedit dreptul societății de deducere a TVA aferentă acestor servicii, serviciile fiind folosite pentru operațiuni care dau drept de deducere, fiind respectate dispozițiile art. 155 alin. 5 din Legea nr. 571/2003.

De asemenea, se susține de către recurentă că și-a exercitat în mod legal dreptul de deducere a TVA pentru sumele reprezentând servicii de marketing, service și implementare rețea de vânzări X, fiind prezentate contractele nr. 8 și nr. 8 a din 01.03.2006 încheiate cu X SRL.

În drept recursul este întemeiat pe dispozițiile art. 304¹ C.proc. civ., art. 304 pct. 9 și art. 305 C.proc. civ., art. 21 al. 4 lit. m, art. 145 și art. 155 al. 5 din Legea nr. 571/2003 și pct. 48 din HG 44/2004 pentru aprobarea Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Prin concluziile scrise depuse la dosar intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală a solicitat respingerea recursului ca nefondat, cu motivarea că instanța de fond în mod corect a reținut că actele administrativ fiscale atacate sunt legale și temeinice.

Prin notele de ședință depuse de recurenta S.C. .X. S.R.L. s-a solicitat, referitor la excepția tardivității recursului declarat, ridicată din oficiu de instanță, respingerea acesteia ca nefondată, învederându-se că societății nu îi este opozabilă comunicarea sentinței atacate, comunicare care nu a fost făcută la sediul societății ci la sediul profesional al reprezentanților societății indicat drept domiciliu procesual. în atare situație, s-a arătat, cum comunicarea hotărârii primei instanțe nu s-a realizat la sediul societății reclamante, termenul de recurs în cauză se socotește în mod legal de la data declarării acestuia.

Examinând excepția tardivității recursului declarat de reclamanta S.C. .X. S.R.L., se rețin următoarele:

În materia litigiilor de contencios administrativ, cum prevede expres art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, cu modificările și completările ulterioare, soluția instanței de judecată este supusă recursului, care se declară în termen de 15 zile de la comunicare.

Modul de calcul al termenului de recurs, în lipsa unor dispoziții procedurale derogatorii, este determinat de prevederile cu caracter general cuprinse în art. 101 alin. (1), (2) și (5) din Codul de procedură civilă. Astfel, în situația termenului de recurs stabilit pe zile se calculează „pe zile libere, neintrând în socoteală nici ziua când a început, nici ziua când s-a sfârșit termenul” [art. 101 alin. (1) din Codul de procedură civilă]. Legiuitorul a consacrat astfel, în cazul termenelor pe zile, sistemul termenului exclusiv, ceea ce înseamnă că nu se iau în calculul termenului de recurs nici ziua când el a început să curgă - *dies a quo* - și nici ziua când acesta se sfârșește - *dies ad quem* -, fiecare zi a termenului fiind astfel utilă. Termenul de recurs care se sfârșește într-o zi de sărbătoare legală sau când serviciul este suspendat se va prelungi, în conformitate cu prescripțiile art. 101 alin. (5) din Codul de procedură civilă, până la sfârșitul primei zile de lucru care urmează, nu numai în cazul termenelor de recurs statornicite pe zile, ci și în cazul termenelor de recurs stabilite pe ore.

Termenul de recurs este un termen legal imperativ, peremptoriu și absolut, astfel că nerespectarea lui, adică neexercitarea recursului împotriva unei hotărâri în termenul legal prevăzut, atrage sancțiunea procedurală fermă indicată de art. 103 alin. (1) din Codul de procedură civilă, constând în decăderea părții din dreptul de a mai exercita calea de atac menționată, ce are drept consecință respingerea recursului ca tardiv formulat, afară de cazul în care legea dispune altfel sau când partea dovedește că a fost împiedicată să acționeze în termen dintr-o împrejurare mai presus de voința ei. Cu alte cuvinte, cererea de recurs făcută între punctul de plecare și punctul de împlinire a termenului de recurs este un act procedural realizat în termen, iar

recursul introdus după împlinirea termenului de recurs este un act de procedură tardiv.

Se constată, în litigiu, că prin acțiunea în contencios fiscal reclamanta S.C. .X. S.R.L., reprezentată convențional de Societatea Civilă Profesională de Avocați cu Răspundere Limitată .X. .X., a solicitat comunicarea tuturor actelor de procedură efectuate în cauză la sediul reprezentantului convențional din .X., str. X nr. X, și că la acest sediu a fost comunicată sentința pronunțată de instanța de fond, la data de 10 august 2011 (potrivit ștampilei și mențiunii de pe dovada de comunicare a actului de procedură). Recursul a fost declarat la data de 29 august 2011, cu neîncadrarea în termenul de 15 zile libere prevăzut de lege (ultima zi, utilă, a termenului de recurs era ziua de vineri, 26 august 2011).

Nu se impunea, în cauză, comunicarea hotărârii recurate la sediul societății recurente, întrucât textul art. 93 din Codul de procedură civilă stabilește o atare modalitate de comunicare, în situația alegerii de domiciliu, numai în lipsa arătării de către parte a persoanei însărcinate cu primirea actelor de procedură. Or, cum s-a învederat, reclamanta a arătat expres, în cererea de chemare în judecată, că solicită comunicarea tuturor actelor de procedură efectuate în proces la sediul reprezentantului convențional, care era persoana juridică Societatea Civilă Profesională de Avocați cu Răspundere Limitată .X. .X..

În aceste condiții, constatând că excepția tardivității recursului este întemeiată, se va dispune, în temeiul dispozițiilor art. 103 alin. (1) și art. 312 alin. (1) din Codul de procedură civilă, respingerea recursului declarat de S.C..X. S.R.L. împotriva sentinței civile nr. .X. din data de 24 mai 2011 a Curții de Apel .X., Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, ca tardiv formulat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de S.C. .X. S.R.L. împotriva Sentinței nr..X. din 24 mai 2011 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca tardiv formulat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 21 iunie 2012

X